



Ἰουλίᾳ Σκούφου

Νύξ.

◌ PAUL VERLAINE ◌

I

Μὲς στὸ ποτάμι τὸ ἡσυχὸ ποῦ ἡ καταχνιά πλακώνει
Πεθαίνει ὁ ἡσυχίος τῶν δέντρων — καπνὸς ποῦ σιγολυ-
[ώνει.

Καὶ στὸν ἀέρα, ἀνάμεσα ἀπὸ τ' ἀπλωτὰ κλωτάρια
Παράπονα ἀραδιάζουνε τὰ κίρκελ' ἀνάγια.

Πόσο χλωμὸ καὶ σέπας, διαβάτη, σ' ἔχει δείξει
Τοῦτος ὁ τόπος ὁ χλωμὸς ποῦ ἡ λύπη ἔχει ἐγγίξει,
Καὶ στὰ φύλλωμάτα ψηλὰ πῶς ἔκλαιγαν θλιμμένες
Οἱ ἐλπίδες σου πνιγμένες!

II

Βρέχει γλυκὰ στὴν πόλη.
(Arthur Rimbaud)

Κάτι κλαίει μὲς στὴν καρδιά μου
Ὅπως μὲς τὴν πόλη στάζει,
Ποῦ εἶναι τὸ τοῦτο τὸ μαράζι
Ὅπου μπαίνει στὴν καρδιά μου;

Τί γλυκὰ χτυπάει ἡ βροχή
Στὴ γῆ χάμον καὶ στὴ στέγη!
Στὴν καρδιά ποῦ δὴ καὶ κλαίγει
Τί τραγοῦδι λεί ἡ βροχή!

Κάτι κλαίει χωρὶς αἰτία
Στὴ χαμένη αὐτὴ καρδιά.
Τί εἶναι; ἔχει προδοσιά;
Καὶ περθεῖ χωρὶς αἰτία.

Εἶναι ὁ πῦρ κακὸς ὁ πόθος
Νὰ μὴ ξέρω πῶς εἶναι ἴσως,
Χωρὶς ἔρωτα καὶ μίσος,
Στὴν καρδιά μου τόσος πόθος.

III

Μεγάλος μαῦρος ὄπρος
Πέφτει πᾶ στὴ ζωὴ μου.
Κοιμήσου κάθε ἐλπίδα,
Φεύγα κάθε ὄρεξή μου!

Τίποτε πιά δὲ βλέπω,
Καλὸν ἢ κακὸν καρμὶα
Πιά θύμηση δὲν ἔχω...
ὦ! ἡ θλιβερὴ ἱστορία!

Εἶμαι μιὰ μαῦρη κούρια
Ποῦ τὴν κουνεῖ ἓνα χέρι
Σ' ἓνα βαθὺ κατῶγι!
Σιωπὴ, σιωπὴ! Ποιὸς ξέρει!

Μετάφρασις Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ